

Уламки

КУПИТИ

Лос-Анджелес, 1981 рік.

Сімнадцятирічний Брет - представник "золотої молоді", якому доступні найдорожчі заборонені розваги, найкращий одяг та найвродливіші дівчата (і хлопці). Проте все змінюється, коли він знайомиться у коледжі з новачком - вродливим та харизматичним Робертом Меллорі. Той, схоже, якимось пов'язаний із Траулером - серійним убивцею, моторошне відлуння злочинів якого торкається рафінованого життя Брета. Раптові смерті навколо, наркотична залежність, нестримний сексуальний потяг та емоційне оніміння - усе це накриває Брета з головою. Він відчуває, як його життя от-от розлетиться на друзки.

Це суто художній твір. Персонажі, події та інциденти — витвір уяви автора. Будь-яка подібність до реальних осіб, живих чи мертвих, здебільшого випадкова — за винятком самого автора.

Пригадуєш старий Ел-Ей,
Де в кожного був «шевроле»?
Де зараз той сусідський хлоп —
Засмаглий син Америки?

«Крихітка з пляжу»

The First Class

Якщо прагнеш зберегти таємницю,
її треба приховати і від себе самого.

«1984»

Джордж Орвелл

Багато років тому я усвідомив, що книга, роман — це сон, що проситься до написання схожим на процес закоханості чином: стає неможливо опиратися цьому сну, з ним нічого не можна вдіяти, ти нарешті здаєшся й підкорюєшся йому, навіть якщо усі інстинкти кажуть тікати, бо гра цілком може виявитися небезпечною, хтось може постраждати. Деяких із нас перші ідеї, образи, спонукання можуть автоматично занурити у світ твору, його романтику й фантазію, його таємниці. Іншим потрібно більше часу, щоб відчувати цей зв'язок, і ще більше — щоб зрозуміти потребу написати цей роман або покохати цю людину, пережити цей сон, навіть десятиліття потому. Востаннє я думав про цю книгу, про цей конкретний сон і розповідав свою версію історії — ту, яку ви щойно почали читати, — майже двадцять років тому, бо мені здавалося, що я зможу оприлюднити те, що сталося зі мною та моїми друзями на початку випускного класу в школі Баклі, у 1981 році. Ми були підлітками, поверхнево освіченими дітьми, які нічого не знали про те, як насправді працює світ — можна

сказати, мали досвід, але не розуміли його значення. Принаймні допоки не сталося те, що занурило нас у стан екзальтованого розуміння.

Коли я вперше сів за написання цього роману, через рік після подій, що в ньому описані, виявилось, що я неспроможний повернутися до того періоду чи до людей, яких я знав тоді, до тих жахів, які нас спіткали, включно (і принципово) з тим, що сталося зі мною. Насправді я відмовився від ідеї цього проєкту майже одразу після того, як почав його, не написавши жодного слова — мені було дев'ятнадцять. Я не встиг узятися за ручку чи сісти за друкарську машинку, тільки обережно пригадував те, що сталося, але й це було занадто бентежно на той час, а позаяк у той період свого життя додатковий стрес був для мене геть зайвий, я змусив себе забути про ті часи, принаймні поки що, і стерти минуле тоді було зовсім нескладно. Але прагнення написати цю книгу повернулося, коли я поїхав з Нью-Йорка, проживши там більше двадцяти років — саме на східне узбережжя я втік майже одразу після шкільного випускного, втік від травматичного останнього року навчання, — і знову опинився у Лос-Анджелесі, де й мали місце події 1981 року, де я відчув себе сильнішим, стійкішим щодо минулого, зміг загартуватися від усього цього болю й увійти до простору сну. Але тоді це теж виявилось помилкою — я набрав кілька сторінок нотаток про події осені 1981 року, думаючи що пів пляшки «Очо» — достатня анестезія, бо ж текіла мала урівноважити мої тремтливі руки, але зі мною стався панічний напад, настільки серйозний, що я тоді ж, серед ночі, опинився у приймальному відділенні медичного центру «Седарс-Сінай». Якщо ми хочемо говорити про письмо через метафору любові, можна сказати, що я страшенно хотів любити цей роман, і він нарешті віддався мені, сповнюючи спокусою, та коли прийшов час консумації наших стосунків, виявилось, що я неспроможний провалитися в цей сон.

Це сталося тоді, коли я писав про Траулера — серійного вбивцю, який почав залякувати долину Сан-Фернандо пізньої весни 1980 року, ще впевненіше заявив про себе влітку 1981, і який певним жаским чином був пов'язанийнами. Того вечора, коли я почав робити нотатки, мене накрило

хвилею такої напруги, що я аж застогнав від страху і геть розклеївся, вивергаючи всю ту текілу, яку проковтнув до того. «Ксанакс» із пляшечки, яка завжди лежить у шухляді столику біля ліжка, не допоміг — я проковтнув три пігулки, знаючи, що швидко їм не впоратися. У ту мить я був упевнений, що помру. Набрал 911, сказав операторові, що у мене серцевий напад, а тоді зомлів. Я телефонував з міського телефона — був 2006 рік, мені було сорок два роки і жив я один, — тож вони визначили адресу, і стривожений консьєрж висотки, в якій я мешкав, провів медиків на одинадцятий поверх. Він відчинив двері, і мене знайшли на підлозі спальні. Я отямився у швидкій, яка мчала бульваром Сан-Вісенте до «Седарс-Сінай», розташованого неподалік Догені-плаза, де, власне, я жив, і вже після того як мене на каталці завезли до приймального відділення, мені стало соромно: «Ксанакс» подіяв, я був дуже спокійний і розумів, що фізично зі мною все гаразд. Я знав, що панічний напад прямо пов'язаний зі спогадами про Траулера, а точніше — про Роберта Меллорі.

Лікар оглянув мене: майже все було гаразд, але в лікарні вирішили залишити мене на ніч, щоб зробити цілу купу обстежень, включно з МРТ, і сімейний лікар з цим погодився, нагадавши по телефону, що страхування покриє майже всі витрати. Але мені треба було додому, тож я відмовився від обстежень, бо знав: якби тієї ночі лишився у «Седарс», то збожеволів би, усвідомлюючи, що те, що зі мною сталося, не має жодного зв'язку з моїм тілом чи якоюсь недугою, яка могла в ньому зачайтися. Ця реакція була пов'язана зі спогадом, з минулим, з воскресінням у пам'яті того жахливого року — з Робертом Меллорі, і Траулером, і Меттом Кельнером, і Сьюзен Рейнольдс, і Томом Райтом, і Деброю Шаффер, і тим темним тунелем, яким я мандрував у сімнадцятирічному віці.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ